

е истинна. И пакъ, ако повѣрува, и като исправи животъ-тъ си стане образъ на всяко добро дѣло, не трѣбва да мыслимъ че чрѣзъ тия добры дѣла свързаны съ вѣрж-тж ся е оправдалъ, но че добры-тѣ му дѣла сж плодъ на вѣрж-тж, който плодъ показува, че вѣрата е жива, а не мъртва.

Рѣчь-та, която Апостолъ Іаковъ употрѣблява, и дума, *Человѣкъ ся оправдава отъ дѣла-та, а не само отъ вѣрж-тж*, (2; 24.) ся види като противнж на Павловж-тж за оно-гова, който испитува просто. *Съ вѣрж-тж ся оправдава человѣкъ безъ дѣла-та на законъ-тж*. (Рим. 3. 28.) Цѣль-та обаче Іаковова не е была за да ся отрече отъ Павловж-тж рѣчь, но да ны уварди отъ злоупотрѣбленіе-то на ученіе-то относительно за вѣрж-тж, и да покаже че, ако вѣрата ни ся *вмѣнява намъ въ правдж*, (Рим. 4; 5.) не ще ся вмѣни обаче така сякой видъ отъ вѣрж, но само оная, която ны подбужда да хранимъ гладны-тѣ, да облачимъ голы-тѣ, и да сме готови за всяко добро дѣло.

А видимъ че дѣла-та ни не можѣтъ да бждѣтъ причина на оправданіе-то ни, нито срѣдства за да принудимъ Христа, Спаситель-тъ ни да ны помилува; защото человѣци-тѣ никога не начинаютъ да струвать добры дѣла, прѣди да гы приеме Богъ чрѣзъ Христа, и прѣди да гы прости. Слѣдователно, вмѣсто добры-тѣ ни дѣла да сж причина на оправданіе-то ни, по добрѣ можемъ да речемъ че оправданіе-то ни е причина на добры-тѣ наши дѣла.